

chefforhandler, hr. Anders Fogh Rasmussen, kaldte således skitsen og de tre tilbud om knasterne for absurde, da forhandlingerne blev afbrudt af tænkepausen sent søndag aften.

Mandag var der stille på Christiansborg, men medierne meldte sig dagen igennem og viderebragte opfordringer fra det borgerlige bagland, altså Dansk Industri, Dansk Arbejdsgiverforening, de økonomiske vismænd og forsvarrets personaleorganisationer. Om eftermiddagen holdt De Konservative gruppemøde, og vi var igen i tilskuernes rolle. De Konservative så ikke spor tyngede ud, da de var færdige med deres møde, men mon ikke de ville have gjort det, hvis de havde besluttet at gå lodret imod deres bagland? Ville de så ikke have haft travlt med at forberede sig på at forklare og forklare? Det var i hvert fald vores konklusion.

Mandag aften var der dækket op til et større ædegilde på Venstres formands kontor. Sagde man slet ikke noget til hinanden, eller gik det dér op for De Konservative, at det var så som så med Venstres forhandlingsmandat? Den manglende vilje blev i hvert fald udstillet uden for døren fra Venstres side i lettere oppustede interviews. Vi var klar over, at Venstre havde et problem. Man havde forhandlet på skrømt, og spørgsmålet for os var blot, hvor meget De Konservative havde vidst, eller hvor meget de havde følt sig snydt.

Tirsdagen oprandt med beslutsomhed i den socialdemokratiske gruppe, men hvordan stod det til i Venstres? Gruppemødet trak i hvert fald ud over tiden, og rygterne fra besindige Venstremedlemmer gik i løbet af eftermiddagen ud på, at gruppemødet havde været særdeles ubehageligt. Vi kan ikke vide det, for vi kunne kun se ophidselsen malet i ansigterne, men vores gæt er, at forhandlerne heller ikke på det møde fik et åbent forhandlingsmandat. Baglandet var gejlet for meget op, og nu var det ikke til at få ned igen.

Venstre og De Konservative gik til hver sit møde hos finansministeren om aftenen. For første gang var Venstrefolkene kattevenlige uden for døren, men senere på aftenen kunne de hverken stikke eller bekende kulør inden for døren. Alle gik, og om natten slog regeringen og De Konservative så til på grundlag af skitseløsninger af de tre knaster. Skattedelen blev meget ændret fra det første tilbud, og en række mindre ting blev finpudset i formiddagstimerne. Statens budget for 1996 blev således fastlagt af et bredt flertal i Folketinget, og en lang række områder er aftalt for år frem i tiden.

Venstre har siden haft travlt med at jamre, og beviset for, at beklagelserne er berettigede, skulle være, at man havde været rede til delaftaler med regeringen. Hvis man havde fået tre kæmpestore udgiftsområder, nemlig forsvar, politi og erhvervsskat, på plads sammen med arbejdsmarkedet, ville man stemme for disse forslag og for den samlede finanslov. Men udtrykket »delaftaler« er vel snarere det bedste bevis, vi får for, at Venstre ikke på noget tidspunkt reelt var indstillet på at lave et finanslovsforlig. Det var på den måde, man prøvede at bringe sig ud af den klemme, man selv havde anbragt sig i.

Men nu er Venstre faldet tungt ned på jorden og stemmer for de fleste af regeringens forslag, som vi har kunnet se her i formiddag. Og mindstanden om man ikke også vil stemme for finansloven, når vi skal stemme senere i dag. Det var altså muligheden for at stille de usle ændringsforslag, vi behandlede i går, der var den reelle årsag til afstanden til De Konservative, der kendte deres besøgstid ved afslutningen af forhandlingerne.

Hr. Kim Behnke havde i går regnet sig frem til, at De Konservative havde påvirket 1 pct. af statsbudgettet ved finanslovaftalen, og følgelig kunne man efter hr. Kim Behnkes logik slutte, at De Konservative står bag 99 pct. af regeringens økonomiske politik, når de nu stemmer for finansloven. Jeg vil tillade mig sådan rent eksperimentelt at forfølge tankegangen. Eftersom Venstre har haft nul indflydelse på finanslovaftalen, står Venstre altså 100 pct. bag regeringens økonomiske politik, når de nu stemmer for finansloven. Det er altså den form for logik, Venstres bedste legekammerater bruger.

I Socialdemokratiet er vi ikke bange for at vedkende os det politiske ansvar for regeringens økonomiske politik. En stabil udvikling blev sat i gang ved regeringsskiftet tilbage i januar 1993, og den kurs, der dengang blev udstukket, har regeringen holdt siden. Den påvirkning, som vi med beslutninger herinde fra Folketinget kan øve på den samfundsøkonomiske udvikling, har været målbevidst og konsekvent, og resultaterne er heller ikke udeblevet: Ledigheden er faldet kraftigt, beskæftigelsen i navnlig den private sektor er steget betydeligt, og samtidig er det lykkedes at holde en lav inflationsudvikling, bl.a. takket være de overenskomstresultater, som arbejdsmarkedets parter kunne skabe på grundlag af sikre forventninger til bl.a. den gennemførte skattereform.